

UZASADNIENIE

Decyzją z dn. 4.01.2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z 7.12.2017 r. ponownie ustalił dla A. C. kapitał początkowy na dzień 1.01.1999 r. na kwotę 100418,23 zł. Do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1.01.1981 r. do 31.12.1990 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 72,91% i został pomnożony przez kwotę bazową w wysokości 1.220,89 zł, w związku z czym podstawa wymiaru kapitału początkowego wyniosła 890,15 zł. Przyjęto łącznie 21 lat, i 24 dni tj. 252 miesiące okresów składkowych oraz 10 miesięcy okresów nieskładkowych. Wysokość 24% kwoty bazowej wyniosła 293,01 zł. Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do 31.12.1998 r. wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 79,28%. Do ustalenia współczynnika przyjęto wiek w dniu 31.12.1998r. - po zaokrągleniu do pełnych lat - wynoszący 42 lata i łączny staż ubezpieczeniowy - po zaokrągleniu w górę do pełnych lat - wynoszący 22 lata. Średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat przyjęto w ilości 209 miesięcy. W związku z powyższym wysokość kapitału początkowego ustalona na dzień 1.01.1999 r. wyniosła 100418,23 zł /decyzja w aktach kapitałowych/.

Decyzją z dn. 9.01.2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 25 września 2017 r., przyznał A. C. emeryturę od 1.10.2017 r., tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury. Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

- 1) kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 375058,90 zł
- 2) kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 60538,80 zł
- 3) średnie dalsze trwanie życia wynosi 251,30 m-cy
- 4) wyliczona kwota emerytury zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej wynosi 11733,38 zł

Okresowa emerytura kapitałowa wynosi 117,82 zł. Łączna kwota emerytury z FUS oraz okresowej emerytury kapitałowej wynosi 1851,20 zł. Od 1.03.2018 r. obliczona kwota emerytury brutto wynosi 1733,38 zł. Jednocześnie ZUS poinformował, że decyzją o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z 4.01.2018 r. dokonano korekty podstawy wymiaru kapitału początkowego, do wysokości podstawy wymiaru przyjęto wynagrodzenie z lat 1981 – 1990, a nadto, że za okres zatrudnienia w AT-MUR od 1.03.1988 r. do 31.08.1990 r. ponownie ustalono wynagrodzenie na podstawie przedłożonych kart wynagrodzeń i przyjęto wynagrodzenia, od których w tym okresie istniał obowiązek opłacania składek /decyzja k. 11 akta emerytalne /

Ubezpieczona wniosła odwołania zarówno od decyzji z 9.01.2018 r. w zakresie wysokości przyznanej emerytury, jak i od decyzji z 4.01.2018 r. w zakresie obliczenia wskaźnika podstawy wymiaru kapitału początkowego, wnosząc o ich zmianę oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania sądowego.

Zaskarżonym decyzjom zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez przyjęcie przez organ rentowy błędnej wysokości kwot wynagrodzenia, jakie podlegały oskładkowaniu w zakresie zatrudnienia w latach 1988, 1989, 1990 w spółce (...) i efekcie ich zaniżenie, rzutujące na wysokość obliczonego kapitału początkowego i wysokość należnej emerytury. Argumentowała, że w latach 1988-1990 była zatrudniona w AT MUR i otrzymywała wówczas wynagrodzenie w dwóch transzach, zaznaczając, że nie było ono stałe a jego wysokość zmieniała się w poszczególnych miesiącach. Podkreśliła, że od całości wynagrodzenia były odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne, co

wynika z załączonych przez nią kart wynagrodzeń do wniosku o przyznanie emerytury. Dodała, że w 1989 r. przebywała na zasiłku chorobowym i że z załączonej karty wynagrodzeń wynika, że uzyskała go w wysokości 238261 zł, tj. w kwocie wyższej aniżeli wynagrodzenia, które ZUS wziął pod uwagę przy wyliczaniu kapitału początkowego oraz w decyzji o przyznaniu emerytury, konkludując, że tym samym Zakład przyjął błędne stawki w zakresie wynagrodzenia, jakie wówczas podlegało oskładkowaniu co miało wpływ na treść skarżonych decyzji / odwołania, k. 3-5 i k. 3-4 akt o sygn VIII U 786/18/.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie podtrzymując dotychczasowe stanowisko / odpowiedzi na odwołanie k. 6 -7, k. 6-7 akt o sygn VIII U 786/18/.

Postanowieniem z 20.04.2018 r. Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych połączył sprawę o sygn akt VIII U 786/18 ze sprawą o sygn. akt VIII U 785/18 do łącznego rozpoznania za sygn. VIII U 785/18 /postanowienie k. 9 akt sprawy VIII U 786/18/.

W piśmie procesowym z 2.07.2018 r. ZUS podtrzymał dotychczasowe stanowisko argumentując, że brano pod uwagę tylko te składniki wynagrodzenia, które bezspornie podlegały oskładkowaniu bez prowizji i zaliczek oraz wyjaśniając, że z przedłożonych przez wnioskodawczynię kart wynagrodzeń nie wynika rodzaj prowizji ani to, czy przez cały okres zatrudnienia w (...) sp. z o.o. wypłacane były z tego samego tytułu, dodając, że przedstawione przez stronę odwołującą wyliczenie dotyczy tylko lipca 1989 r., w którym wnioskodawczyni była na zasiłku chorobowym. /pismo ZUS – k. 30/

Na rozprawie w dn. 23.03.2019 r. – bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku -pełnomocnik wnioskodawczyni poparł odwołanie zgodnie ze złożonym przez ZUS hipotetycznym wyliczeniem kapitału początkowego oraz nie kwestionował wysokości emerytury wyliczonej za październik 2017 r. Natomiast pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania. /stanowiska stron e- protokół z 23.03.2019 r. 00:00:58, 00:05:11, 00:23:53, 00:27:20/ .

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. C. urodziła się (...) /okoliczność bezsporna/

W spornym okresie od 1.03.1988 r. do 31.08.1990 r. wnioskodawczyni była zatrudniona w (...) sp. z o.o. Oddział w Ł. na stanowisku specjalisty ds. zaopatrzenia. / świadectwa pracy k. 9-12 akt kapitałowych/.

Wynagrodzenie wnioskodawczyni i innych pracowników kadry technicznej w tzw. pionie produkcji ww. zakładu pracy w spornym okresie składało się w wynagrodzenia zasadniczego i premii kwartalnych, których wysokość zależała od wypracowanego zysku, a także z prowizji na poczet, których były wypłacane w różnej wysokości miesięczne zaliczki, które były następnie rozliczane w całości co 3 miesiące po zakończeniu wykonania zadania. Od każdego ze składników wynagrodzenia w przypadku wszystkich pracowników działu technicznego, w tym wnioskodawczyni, była w badanym okresie odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne. Nie było sytuacji, żeby wnioskodawczyni miała obniżane wynagrodzenie, ani sytuacji by nie została jej wypłacona premia, czy zaliczka na prowizję. W spornym okresie nie było przestojów w produkcji w przedmiotowym zakładzie pracy. W badanym okresie na takich samych zasadach jak wnioskodawczyni byli wynagradzani pracujący w przedmiotowym zakładzie pracy m.in. E. M., M. K., M. M.. W przypadku każdej z tych osób zostały odprowadzone składki na ubezpieczenia społeczne od każdego składnika ich wynagrodzenia /zeznania świadka E. M. e-prot. z 10.01.2019 r.: 00:04:25-00:16:33, zeznania świadka R. B. e-prot. z 20.11.2018 r.: 00:10:21, zeznania świadka M. M. e-prot. z 20.11.2018 r.: 00:23:11-00:27:59, zeznania świadka M. K. e-prot. z 20.11.2018 r.: 00:30:17 – 00:49:27, karty wynagrodzeń w aktach kapitałowych k. 16, zeznania wnioskodawczyni e-prot. z 11.09.2018 r.: 00:06:50 w zw. z e-prot. z 26.03.2019 r.: 00:06:59-00:20:18/, oryginalne karty wynagrodzeń załączone do akt sprawy: wnioskodawczyni, M. K., E. M., R. B., M. M., listy płacowe pracowników biurowych, załączona do akt sprawy oryginalna dokumentacja pracownicza: wnioskodawczyni, M. K., E. M., R. B., M. M., zasady prowizyjnego wynagradzania pracowników zaopatrzenia z 26.07.1988 r. w dokumentacji pracowniczej wnioskodawczyni k. 19, angaż z 1.06.1988 r. k. 10 dokumentacji pracowniczej wnioskodawczyni, angaż z 1.07.1988 r. k.

9 dokumentacji pracowniczej wnioskodawczynie, świadectwa pracy z 31.08.1990 r. i z 31.05.1990 r. k. 7-8 dokumentacji pracowniczej wnioskodawczynie, angaż z 12.02.1990 r. k. 5 dokumentacji pracowniczej wnioskodawczynie /.

Przy obliczaniu kapitału początkowego oraz emerytury okres zatrudnienia w AT-MUR został uwzględniony zarówno E. M., jak i M. K. oraz M. M.. U każdej z tych osób zaliczono do podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz emerytury wszelkie składniki ich wynagrodzenia U M. K. ZUS do podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz wysokości emerytury zaliczył następujące składniki wynagrodzenia: wynagrodzenie zasadnicze, prowizję, dodatki osłonowe, premie uznaniowe i kwartalne, urlop, zaliczki na prowizję. U M. M. ZUS uwzględnił wynagrodzenie zasadnicze, prowizję, dodatki osłonowe, premie uznaniowe i kwartalne, urlop, fundusz ryzyka, zaliczkę na prowizję. Składnik wynagrodzenia „zaliczka na prowizję” został rozliczony w miesiącach, w których wypłacono prowizję. U E. M. uwzględniono wynagrodzenie zasadnicze, prowizję, dodatki osłonowe, premie uznaniowe i kwartalne, urlop. Składnik wynagrodzenia „zaliczka na prowizję” nie wystąpił u E. M. /pismo procesowe ZUS k. 114/.

Przy uwzględnieniu wszystkich składników wynagrodzenia wnioskodawczynie wynikających z kart wynagrodzeń z lat 1988-1990 z okresu zatrudnienia w (...) sp. z o.o., tj. zarówno jej wynagrodzenia zasadniczego, premii kwartalnych, prowizji, z których każdy był oskładkowany, wynagrodzenie odwołującej przyjęte do hipotetycznego wynagrodzenia za lata 1988-1990 wynosi: w 1988 r. 10019848 zł, w 1989 r. 4994875 zł, w 1990 r. 5001660 zł. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych (1979-1998) wyniósł 76,01%, a wartość kapitału początkowego na 1.01.1999 r. wyniosła 103124,78 zł.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 lat kalendarzowych (1981-1990) wyniósł 102,44%, a wartość kapitału początkowego na 1.01.1999 r. wyniosła 122074,81 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego od 1.10.2017 r. 455945,58 zł (wariant korzystniejszy).

W związku z powyższym hipotetyczna wysokość emerytury wynosi:

- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego 455945,58 zł,
- kwota zwaloryzowanych składek 60538,80 zł,
- średnie dalsze trwanie życia 251,30 miesięcy,

$((...),58 + (...),80)/251,30 = 2055,25 \text{ zł.}$

Wysokość emerytury na dzień 1.10.2017 r. wynosi 2055,25 zł. Okresowa emerytura kapitałowa wynosi 117,82 zł. Łączna kwota emerytury z FUS oraz okresowej emerytury kapitałowej wynosi 2173,07 zł.

/hipotetyczne wyliczenie ZUS k. 105-112/.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach ZUS, których wiarygodność nie budzi wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Nadto na podstawie zeznań wnioskodawczynie oraz świadków R. B., E. M., M. K. oraz M. M., które co do faktu, wypłaty w zakładzie poszczególnych składników wynagrodzenia i co do faktu oskładkowania każdego z tych składników wzajemnie ze sobą korespondowały, tworząc spójną, logiczną całość. Co więcej Sąd wziął pod uwagę także z pisma procesowego ZUS zalegającego za kartą 114 wynika, że w przypadku świadków E. M., M. K. oraz M. M. żaden ze składników ich wynagrodzenia nie był zakwestionowany przez organ rentowy przy wyliczaniu ich kapitału początkowego i wysokości emerytury, w tym sporne premie i prowizje, które otrzymywali tak jak odwołująca obok wynagrodzenia zasadniczego w badanym okresie. Nie może być przy tym w świetle całokształtu materiału dowodowego, że jednakowe zasady oskładkowania spornych składników wynagrodzenia dotyczyły tak każdego z ww. świadków, jak i wnioskodawczynie, co w ocenie Sądu, musi prowadzić do jedyne logicznego wniosku, że także zakwestionowane składniki wynagrodzenia skarżącej wynikające z kart wynagrodzeń z lat 1988-1990, gdy pracowała

w (...) sp. z o.o. były oskładkowane i winny zostać przez ZUS uwzględnione tak jak w przypadku każdego z zeznających w sprawie świadków.

Ponadto Sąd oparł się na niekwestionowanych przez wnioskodawczynię hipotetycznych wyliczeniach ZUS, które uwzględniały sporne składniki jej wynagrodzenia z badanego okresu udokumentowane w załączonych do akt kapitałowych kart wynagrodzeń w zakładzie (...) sp. z o.o. Sąd nie znalazł z urzędu żadnych przyczyn mogących podważyć prawidłowość tych hipotetycznych wyliczeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania zasługują na uwzględnienie.

W myśl art.26 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz.1383 z późn. zm.) emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art.25 (podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art.24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art.173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art.40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust.1a i 1b oraz art.185) przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust.5 i art.183.

Zgodnie art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat (art. 173 ust. 2).

Kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12 (art. 174 ust. 1 ww. ustawy). Jak stanowi art. 174 ust. 2 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl ust. 3 ww. przepisu podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Natomiast ust. 7 art. 174 stanowi, że do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku. Ustęp 8 analizowanego przepisu stanowi zaś, że przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24 % tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku według określonego w ustawie wzoru. Wartość współczynnika, obliczonego na podstawie ust. 8, w zależności od płci, wieku ubezpieczonego oraz stażu ubezpieczeniowego w dniu 31 grudnia 1998 r., przedstawiona jest w tabeli, stanowiącej załącznik do ustawy (ust. 13).

Jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego

wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu (ust. 3b).

Zgodnie natomiast z treścią art. 15 ust. 2a cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. (por. też uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 roku o sygn. III UZP 2/03 opubl. w OSNAPiUS z 2003 roku nr. 14 , poz.338)

Zgodnie z treścią §21 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. nr 237, poz.1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana regulacja § 21 ust.1 powołanego rozporządzenia stanowiąca odpowiednik obowiązującego do dnia 23 listopada 2011 roku § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. nr 10, poz.49) wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak stanowi m. in. teza wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324, a także wyroki: Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 marca 1997 roku - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7, Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 czerwca 1995 roku - III AUr 177/95, OSA 1996/10/32, czy Sądu Apelacyjnego Białymstoku - III AUr 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych może być uwzględnione tylko wynagrodzenie faktycznie uzyskane przez ubezpieczonego w danym okresie, a nie zaś wynagrodzenie ustalone na podstawie przypuszczeń czy też uśrednień. Jedynie wynagrodzenie ubezpieczonego ustalone w sposób niewątpliwy, wobec którego nie istnieje wątpliwość, iż zostało ono zawyżone, może być podstawą do ustalenia współczynnika wysokości podstawy wymiaru.

Należy przypomnieć, że w postępowaniach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych sąd nie jest obowiązany do poszukiwania dokumentów zatrudnieniowo - płacowych, o które nie zadbała osoba dochodząca świadczenia ubezpieczeniowego. W związku z tym to na ubezpieczonej spoczywał ciężar dowodzenia i udokumentowania podnoszonych twierdzeń. Przy ustalaniu podstawy wymiaru składki wnioskodawca powinien udowodnić, że w spornym okresie uzyskiwał wynagrodzenie w konkretnie określonej wysokości oraz to, że od wynagrodzenia tego była odprowadzana składka./Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 sierpnia 2016 r. III AUa 1723/15 LEX nr 2149641 /

Należy podkreślić, że Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej ze spornym okresem zatrudnienia wnioskodawczyni, co dało podstawę do oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji w świetle zarzutów ubezpieczonej. Wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można ustalać w sposób przybliżony, ale pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego (ostatecznie w oparciu o wiarygodne i precyzyjne zeznania świadków). W takim wypadku

uwzględnić można składniki wynagrodzenia, które są pewne, wypłacane były w danym okresie, stałe i w określonej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., III AUa 1555/11, LEX nr 1113058).

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, brak jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania wysokości składników wynagrodzenia z okresu zatrudnienia ubezpieczonej w AT-MUR sp. o.o. gdyż wynikały one wprost z kart wynagrodzeń złożonych przez wnioskodawczynię.

Spór sprowadzał się wyłącznie do tego czy sporne składniki w postaci premii i prowizji były także oskładkowane. W tym zakresie Sąd poczynił jednoznaczne ustalenia opierając się na koherentnych zeznaniach wszystkich przesłuchanych w sprawie świadków, jak i na złożonym przez ZUS piśmie zalegającym w aktach sprawy za kartą 114, z którego wynika, że w przypadku wszystkich świadków Zakład uwzględnił przy wyliczaniu dla nich kapitału początkowego jak i emerytury zakwestionowane składniki wynagrodzenia w przypadku wnioskodawczyni. Skoro więc ZUS nie miał żadnych wątpliwości w przypadku świadków, że sporne składniki były oskładkowane, a ze zgodnych zeznań świadków i wnioskodawczyni wynika, że zasady wynagradzania odwołującej były w badanym okresie takie same, przeto nie zasługuje na aprobatę stanowisko organu emerytalnego co do braku podstaw do ich uwzględnienia u skarżącej. Trudno zresztą sobie wyobrazić, zdaniem Sądu, by jedynie w przypadku wnioskodawczyni pracodawca nie odprowadzał składek na ubezpieczenia społeczne od spornych premii i prowizji a wszystkich pozostałych pracowników tak. Sam fakt wypłaty także tych składników wynagrodzenia skarżącej, jak i ich wysokości nie był w sprawie sporny, a zatem należało je uwzględnić tak samo jak i w przypadku przesłuchanych świadków.

Istota niniejszego postępowania sprowadziła się do rozstrzygnięcia czy możliwym jest przyjęcie innych wartości wynagrodzenia przy wyliczaniu kapitału początkowego wnioskodawczyni. Nie ulegało bowiem wątpliwości, że wartość kapitału początkowego wnioskodawczyni przekłada się bezpośrednio na wysokość należnego jej świadczenia emerytalnego.

W ocenie Sądu załączone do akt karty wynagrodzeń, które zawierały kwoty wynagrodzenia zasadniczego, premii i zaliczek na prowizje wnioskodawczyni w badanym okresie tj. w latach 1988-1990 stanowiły wystarczający dowód do wyliczenia wynagrodzenia wnioskodawczyni za sporny okres.

Kapitał początkowy wyliczony hipotetycznie z uwzględnieniem także spornych składników wynagrodzeń odwołującej na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 122074,81 zł, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru - 102,44 %, co niewątpliwie jest korzystniejsze niż w zaskarżonych decyzjach. Powyższe wyliczenie zostało sporządzone przez organ rentowy i nie było kwestionowane przez ubezpieczoną, która była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Dodać należy, że wnioskodawczyni nie kwestionowała wysokości wyliczonej emerytury na październik 2017 r. /e-prot. z 26.03.2019 r.: 00:00:58/.

Wobec ustalenia, że obliczony kapitał początkowy z uwzględnieniem także spornych składników wynagrodzeń, a także, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego są bardziej korzystne, niż wyliczył organ rentowy, należało zmienić zaskarżone decyzje przy uwzględnieniu wysokości kapitału początkowego w kwocie 122.074,81 zł i przy uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego w wysokości 102,44 %, o czym Sąd orzekł, jak w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.).

A.P.